

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Arens Oberflächenfullservice s.r.o.**, IČO: 270 65 057
sídlem Lidická 3453/141, 690 03 Břeclav
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Peterem Mrázikem
sídlem Pražákova 1008/69, 639 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2023/560/748 z 2. 6. 2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2023/560/748 z 2. 6. 2023 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Bc. Petera Mrázika.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Jádrem věci je spor o to, zda správní orgány prokázaly, že žalobkyně porušila podmínky integrovaného povolení tím, že z jejího břeclavského zařízení „Závod povrchových úprav“

unikla závadná látka ohrožující podzemní vody, a případně zda se tohoto porušení dopustila opakovaně.

2. Česká inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) rozhodnutím č. j. ČIŽP/47/2023/509 z 20. 3. 2023 uložila žalobkyni pokutu 150 000 Kč za to, že provozovala zařízení v rozporu s podmínkami uloženými v integrovaném povolení (dále též „IP“), konkrétně s a) podmínkou 4.2.4, jež jí ukládala zajistit, aby při manipulaci a skladování závadných látek nebyla ohrožena jakost povrchových nebo podzemních vod, a b) podmínkou 12.1, jež jí ukládala dodržovat schválený Havarijný plán a Provozní řády. Při kontrolách provedených 5. 1. 2022 a 26. 5. 2022 inspekce zjistila, že žalobkyně ohrozila jakost podzemních vod tím, že z jejího zařízení unikly do „vsakovacího rigolu“ mimo areál zařízení závadné tekuté látky, zařazené dle Havarijního plánu do kategorie č. 120301 nebezpečného odpadu s názvem „Prací vody“, a že žalobkyně nedodržela bod 5.2 Havarijního plánu, z něž vyplývá povinnost odvedení dešťových vod způsobem neohrožujícím vody v závlahovém kanálu. Závadnost látky vytékající ze zařízení zjistila inspekce při kontrole 5. 1. 2022 laboratorním rozбором odebraného vzorku vody, při kontrole 26. 5. 2022 na základě vizuální shody barvy vody ve vsakovacím rigolu s vodou zaznamenanou při předchozí kontrole. Tímto jednáním žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci a o omezování znečištění, a dopustila se tak přestupku dle § 37 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023.

II. Argumentace účastníků řízení.

3. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že ve vsakovacím rigolu se 5. 1. a 26. 5. 2022 nacházela látka, kterou Havarijný řád kategorizuje jako nebezpečný odpad. Ovšem zatímco při první kontrole inspekce odebrala vzorek, jehož chemické složení zjistila laboratorní zkouškou, při druhé kontrole vzorek vůbec neodebrala a chemické složení určila pouze na základě „vizuálního posouzení“. Takový postup je však nepřijatelný, neboť zabarvení vody mohlo mít různou příčinu a nepochybně mohlo jít i o vodu zcela nezávadnou. Další úvahy vycházející z toho, že také 26. 5. 2022 se v kanálu nacházel nebezpečný odpad, nemají oporu ve spisu, nýbrž jsou založeny na spekulaci. Tento závěr měl přitom výrazný vliv na posouzení skutku včetně uložení pokuty.
4. Žalobkyně dále zpochybnila zjištění žalovaného, že právě ona byla původkyní odpadní vody zaznamenané 5. 1. 2022. Při kontrole vyšlo najevo, že závadná voda se nacházela na samém konci vsakovacího kanálu, který sousedí se zemědělskou plochou. Kdyby vytékala za závodu, bylo by to jednak zachyceno v kontrolním zjištění, jednak by bylo možné identifikovat místo, odkud voda vytéká. To se nestalo a správní orgán se spokojil se spekulacemi, jak se voda do odpadního rigolu dostala, jakož i o tom, zda se jedná o podzemní či povrchovou vodu. Není dokonce ani postaveno najisto, zda šlo o produkt z výrobní činnosti; správní orgán o tom nepřinesl žádné úvahy. Žalobkyně naopak nabídla vysvětlení, že kontaminace vody mohla pocházet z externího zdroje, konkrétně z provozu zemědělských strojů či porušení povinnosti hospodaření na sousedních zemědělských pozemcích. Žalovaný to označil za zcela nepravděpodobné, aniž by vysvětlil proč. Rozhodnutí o přestupku ovšem není možné postavit na posuzování pravděpodobností, resp. na tom, že se správní orgán bez relevantních důkazů přikloní k jedné variantě skutkového děje. V tomto ohledu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně zdůraznila, že provedla důslednou kontrolu odpadního systému a doložila

kamerové zkoušky, ze kterých vyplynulo, že z prostoru výroby byl vyloučen jakýkoliv únik chemických látek. Žádnou jinou cestou než šachtami přitom k úniku objektivně dojít nemohlo. Žalovaným naznačený průsak z linky moření do dešťové kanalizace je jednak technicky nemožný, jednak byla jakákoli netěsnost vyloučena kamerovými zkouškami.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí uvedl, že únik závadných látek do vsakovacího rigolu, a tedy i ohrožení podzemních vod, z žalobkynina zařízení 5. 1. 2022 byl bezpečně prokázán a že stejné porušení integrovaného povolení zjistila inspekce také 26. 5. 2022. Senzorické zjištění učiněné při této kontrole je dostatečně průkazné i bez odebraného a následně analyzovaného vzorku.

III. Posouzení věci soudem.

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
7. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nevyslovil s tímto postupem po poučení soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
8. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že pokud by veškeré závěry žalovaného měly oporu ve správním spisu, žalobkyně by se dopustila porušení článků 4.2.4 a 12.1 integrovaného povolení, popsaného v bodě 2 tohoto rozsudku, a naplnila by tak skutkovou podstatu přestupku dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Účastníci řízení se však neshodnou na tom, zda žalovaný prokázal svá tvrzení s dostatečnou mírou jistoty.
9. Inspekce na stranách 3 až 4 svého rozhodnutí na podkladě kontrolního protokolu z 15. 3. 2022 vylíčila, že při kontrole 5. 1. 2022 provedla obhlídku vsakovacího rigolu situovaného v SZ části areálu za výrobní halou K (nacházející se v areálu zařízení) a zjistila, že ze dvou vyústění, vzdálených od sebe přibližně 8 metrů, vytéká šedobílá voda, lehce chemického pachu, vizuálně vypadající jako oplachová voda z technologického procesu výroby; množství vytékající vody odhadla na 0,2 l/s. Přibližně dalších 8 metrů výše po toku se nacházel počátek vsakovacího rigolu s vyústěním tří větví dešťové kanalizace areálu; z jedné dešťové výústě vytékala dešťová voda s mírnou olejovou opalescencí, ze zbývajících dvou výústí vytékala voda charakterově odpovídající vodě dešťové. Inspekce odebrala ve vyústění dešťové kanalizace vzorek vody, a následná laboratorní analýza ukázala, že jde o vodu alkalickou (pH 9,2) se zvýšeným zatížením těžkými kovy (hliníku a zinku). Podle pasportu kanalizace vytékala závadná látka z vyústění dvou větví kanalizace, které procházely pouze pod halou K a které odváděly dešťové vody z jižní strany haly. Odtékající šedobílá voda byla zjištěna rovněž v šachtě kanálu na severní straně této haly. Uvnitř haly, podél její severní stěny, se nacházela mořicí linka Al, v níž dochází k odmašťování (moření) a následnému oplachu. Celá mořicí linka je umístěna v záchytné vaně, jež byla v době kontroly suchá. Mezi stěnou haly a mořicí linkou vně záchytné vany inspekce objevila skvrnu na betonové podlaze o velikosti cca 2,5 x 0,5 metru. Vedoucí závodu uvedl, že se jednalo o únik z hrdla hadice používané při odčerpání odpadních vod do neutralizační stanice, kterou zaměstnanec

nepoložil k odkapání do zachytivé vany, nýbrž na podlahu haly. Dle provozního řádu této linky jsou procesy odmaštění a předodmaštění alkalické. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zabarvení závadné tekutiny ve vsakovacím rigolu bylo shodné jako zabarvení zaschlé skvrny v hale K a že tato skvrna se nacházela přímo u dešťového svodu (s. 7 a 8 jeho rozhodnutí).

10. Správní orgány tak prokázaly, že 5. 1. 2022 vytékala závadná tekutina do rigolu z výustě, která vedla pouze pod halou K, a že právě v hale K probíhaly technologické procesy alkalického charakteru, přičemž závadnost vytékající tekutiny spočívala právě v její alkaličnosti a zvýšené přítomnosti těžkých kovů (hliníku a zinku). Za těchto okolností soud považuje za velmi pravděpodobný předpoklad správních orgánů, že do dešťové kanalizace unikly oplachové vody s obsahem závadných látek z technologie moření probíhající v hale K. Správní orgány přitom nebyly povinny prokázat, jak konkrétně k tomu došlo, zda kvůli netěsnosti dešťové kanalizace, průsakem, v souvislosti s onou nalezenou skvrnou nebo jinak. Pro vyvození žalobkyniny odpovědnosti za přestupek postačí prokázat, že závadná látka pocházela z provozu jejího zařízení. Žalovaný správně poukázal na to, že jedinou provozovatelkou areálové dešťové kanalizace, odkud kapalina vytékala, je žalobkyně, která odpovídá za její technický stav i za to, že slouží výhradně k danému účelu, tedy k odvádění dešťových vod (s. 7 rozhodnutí).
11. Žalobkyně uvádí, že žádný takový únik nebyl možný, ale s ohledem na zjištěný skutkový stav jde o bezobsažné tvrzení. Inspekce se mimochodem o zjištění místa úniku závadné látky pokusila a za tím účelem uložila žalobkyni provedení kamerových zkoušek kanalizace do 30. 4. 2022. To však žalobkyně neučinila, zkoušky provedla až 26. 10. 2022, tedy s mnohaměsíčním odstupem, a jejich výsledky předložila správnímu orgánu až během odvolacího řízení v dubnu 2023. Kamerové zkoušky tak jednak nemusely odrážet technický stav kanalizace v době zjištěného úniku, jednak byly provedeny mimo úsek, jež inspekce požadovala prověřit. Žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí uvedl, že „kamerové zkoušky probíhaly z šachet Š1 a Š2 situovaných v blízkosti severní stěny haly K (odhad dle pasportu kanalizace cca 3 m od stěny) po vyústění do vsakovacího rigolu. Vzhledem k tomu, že dne 5. 1. 2022 byl v šachtě Š1 zjištěn odtok prací vody ve směru od haly K, tedy ještě nad touto šachtou, jsou provedené kamerové zkoušky bezpředmětné (viz foto 5 fotodokumentace k Protokolu o kontrole ze dne 5. 1. 2022), dle této fotografie je patrné, že šachta je průtočná ve směru J-S, pokračuje ve směru k hale K a pod ní, přičemž vizuálně je zřejmý odtok šedobílé prací vody právě ve směru J-S. Dále je patrná napojující se větev dešťové kanalizace v této šachtě z východní strany (orientace dle pasportu kanalizace), která byla po dvacetiminutovém dešti již suchá. Obviněný tedy kamerovými zkouškami monitoroval stav, který byl již znám a nepřinesl žádné nové skutečnosti.“ Žalovaný tedy konkrétně popsal, v čem byly kamerové zkoušky nedostatečné, a žalobkyně s touto argumentací v žalobě věcně nepolemizuje, a její námitka proto nemůže být úspěšná.
12. Totéž platí o žalobním bodu, podle nějž správní orgány pouze spekulují o ohrožení podzemní nebo povrchové vody. Žalovaný naopak na straně 9 svého rozhodnutí seznal, že „[i]nspekce prokázala stav ohrožení jakosti vod podzemních. Že se jedná o vody podzemní, odvodila z Hydrogeologické mapy 34-23 (Břeclav východ), kde se jedná o podloží s rozhraním fluvialních písčitých štěrků a jílu, písčitých jílu, prachů a písků středně až hrubozrnných), území s vodami II. kategorie, v chráněné oblasti přirozené akumulace vod (CHOPAV) - Kvartéru řeky Moravy a areál se rovněž nachází ve zranitelné oblasti dle Nařízení vlády č. 262/2012 Sb. [...]“. Ani toto odůvodnění žalobkyně nezpochybňuje žádnými konkrétními argumenty.

13. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí o přestupku nelze založit na posuzování pravděpodobnosti. K tomu soud uvádí, že také v přestupkovém řízení s právnickou osobou, jejíž odpovědnost zákon pojímá jako objektivní (tedy jako odpovědnost za následek bez zkoumání pachatelova vnitřního psychického stavu k následkům jeho jednání), se uplatní shodné zásady pro unesení důkazního břemene jako u přestupků fyzických osob. Ty popsal NSS již v rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 z 24. 5. 2006 tak, že „*správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil [...]*“ (Shodně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68 z 14. 1. 2014 nebo rozsudky NSS č. j. 1 As 223/2016-50 z 14. 12. 2016, č. j. 10 As 127/2020-54 z 13. 5. 2020 a č. j. 6 As 329/2020-42 z 23. 11. 2021.)
14. V nynější věci neexistuje podle názoru soudu žádná ani trochu rozumná pochybnost, že by přestupek zjištěný při kontrole 5. 1. 2022 spáchal někdo jiný než žalobkyně. Ta sice vyslovila hypotézu, že ke kontaminaci vody mohlo dojít až ve vsakovacím rigolu ze sousedních pozemků se zemědělskou půdou. Toto vysvětlení však za prvé vylučují zjištění učiněná 5. 1. 2022, podle nichž závadná kapalina vytékala přímo z žalobkynina zařízení. Za druhé žalovaný logicky vysvětlit, že ve vodě nebyly patrné žádné nánosy hlíny a že kontrola probíhala v zimním období, kdy okolní pozemky nebyly obhospodařovány ani hnojeny; polní plocha navíc nebyla nijak účelně odvodňována (s. 8 napadeného rozhodnutí). Neexistuje tak žádná ne zcela nepravděpodobná možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný.
15. Soud však shledal důvodné žalobkyniny výhrady k hodnocení výsledků kontroly z 26. 5. 2022. Tohoto dne inspekce zjistila, že ve vsakovacím rigolu se u nejnižší položené výustě nachází stojatá šedobílá voda: „*Dle vizuálního posouzení se jednalo o vodu z technologického procesu výroby, vizuálně kvalita vody odpovídala stavu zjištěnému kontrolou provedenou dne 5. 1. 2022.*“ (s. 6 prvostupňového rozhodnutí, s. 2 kontrolního protokolu z 14. 6. 2022). Kontrolní vzorek inspekce tentokrát neodebrala a vlastnosti tekutiny nehodnotila ani jiným způsobem, např. čichem nebo hmatem.
16. Obě porušení podmínek stanovených v integrovaném povolení, jichž se měla žalobkyně dopustit, spočívala v ohrožení podzemních vod (resp. vody v závlahovém kanálu) závadnou látkou. Nebezpečnost látky zjištěné ve vodě vyplývala z jejího alkalického charakteru a přítomnosti některých těžkých kovů. Správní orgány pouze uvedly, že voda měla 22. 5. 2022 stejnou barvu jako 5. 1. 2022, a musí mít tedy i stejné vlastnosti.
17. Taková úvaha však není podle názoru soudu dostatečná, neboť správní orgány nijak nevysvětlily, proč daná barva prokazuje popsanou závadnost vody. Žalovaný sice uvedl, že shodnou barvu jako voda ve vsakujícím rigolu měl zaschlý flek na podlaze haly K poblíž mořící linky a dešťového svodu, ale i s ohledem na nespecifičnost této barvy (šedobílá) se dle názoru soudu nejedná o dostatečný důkaz o vlastnostech vody. Tuto okolnost je totiž třeba hodnotit s vědomím toho, že přesný způsob úniku závadné látky ze zařízení není znám. Dne 5. 1. 2022 inspekce zjistila, že ve vsakovacím rigolu se nacházela tekutina závadných vlastností, že tato látka vytékala z kanalizace, kterou využívala jediné žalobkyně a která

vedla pouze pod halou K, a že v této hale probíhaly technologické procesy zahrnující právě zjištěné závadné látky, což ve svém souhrnu dostatečně doložilo, že zdroj kontaminace se nacházel v žalobcově zařízení (konkrétně v hale K), a to i bez zjištění, jakým způsobem se závadná látka dostala do dešťové kanalizace.

18. Naproti tomu při kontrole 26. 5. 2022 inspekce nezjistila ani samotné vytékání tekutiny z dešťové kanalizace, ani přítomnost fleku shodné barvy v hale K – od jeho výskytu ostatně uplynulo mnoho měsíců a z vyjádření zaznamenané inspekci vyplývalo, že šlo o jednorázovou záležitost (pochybení žalobkynina zaměstnance). Jediným důkazem tak zůstala ona barva vody ve vsakovacím rigolu (srov. s. 9 napadeného rozhodnutí). Za této situace soud souhlasí se žalobkyní, že není zcela nepravděpodobná možnost, že voda byla zdravotně nezávadná. S ohledem na neznalost přesného způsobu (místa) prvního úniku si totiž lze realisticky představit, že zabarvení vody mohlo mít i jinou příčinu, např. že z žalobkynina zařízení mohla 5. 1. 2022 unikat do dešťové kanalizace jak alkalická tekutina obsahující těžké kovy, tak jiná látka způsobující ono šedobílé zbarvení vody, zatímco 26. 5. 2022 už jen druhá z nich. Mezi oběma kontrolami ostatně uběhlo čtyři a půl měsíce, během nichž se mohla situace v zařízení podstatně změnit. Pro vyloučení této možnosti by správní orgány musely buď laboratorně zjistit, že voda v rigolu měla i 26. 5. 2022 popsané nebezpečné vlastnosti, nebo nade vši pochybnost odůvodnit, že právě její vzhled („vizuální kvalita“) sám o sobě dokládá tyto vlastnosti. Neurčitý poukaz na vzhled „vody z technologického procesu výroby“ neobstojí, neboť – kromě toho, že není zřejmé, v čem takový specifický vzhled spočívá – jistě ne každá taková voda má alkalickou povahu a obsahuje těžké kovy. Správní orgány těmito požadavkům nedostály, a jejich závěr o porušení podmínek integrovaného povolení v tomto případě nemůže odstát.
19. Žalobkyně má pravdu, že správní orgány přihlédly k tomuto neprokázanému zjištění při hodnocení závažnosti přestupku. Inspekce tak vzala v úvahu skutečnost, že „*k ohrožení životního prostředí došlo několikaměsíční nedbalostí provozovatele*“ (s. 10 dole), že se nejedná „*o náhlý havarijný stav, nýbrž o déletrvající závadný stav přehlížený obviněným*“ (s. 11 nahoře), že kontroly konané 5. 1. 2022 a 26. 5. 2022 zjistily „*totožné porušení podmínek IP*“ (s. 11 uprostřed) a že „*kontrolovaná osoba téměř půl roku ignoruje závadný stav provozu zařízení*“ (s. 11 dole). Také žalovaný konstatoval, že při hodnocení zjištěných nedostatků „*přihlédl k závažnosti přestupku s ohledem na dobu jeho trvání*“ (s. 10 dole). Pochybení správních orgánů se tudíž významně promítlo do výše pokuty způsobem pro žalobkyni nepříznivým; z odůvodnění obou rozhodnutí je naprosto zjevné, že nebýt této okolnosti, uložená pokuta by byla nižší.

IV. Závěr a náklady řízení.

20. Správní orgány bez jakýchkoli rozumných pochybností prokázaly, že žalobkyně porušila podmínky integrovaného povolení zařízení tím, že 5. 1. 2022 (případně ve dnech předcházejících) nezajistila, aby při manipulaci a skladování závadných látek nebyla ohrožena jakost podzemních vod a aby dešťové vody byly odváděny způsobem neohrožujícím vody v závlahovém kanálu. Při stanovení výše pokuty však správní orgány vzaly v úvahu, že totožné porušení zjistily rovněž 26. 5. 2022, ačkoli závadnost vody ve vsakovacím rigolu tohoto dne neprokázaly; jejich stručný závěr, že chemickou závadnost vody zjistily vizuálně, soud považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jedna z žalobních námitek právě na toto pochybení správních orgánů upozorňovala, soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s.

ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jeho úkolem buď přezkoumatelně odůvodnit, proč již samotný vzhled vody ve vsakovacím rigolu prokazuje stejné složení vody jako při kontrole 5. 1. 2022, nebo tuto okolnost vůbec nebrat v dalším rozhodnutí v úvahu. V tomto řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

21. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou odpovídající DPH v sazbě 21 % (§ 57 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu